

SPEJDERNES MAGASIN

44. årgang

nr. 8 . november 1960

TO HISTORIER

Man taler om god samvittighed og dårlig samvittighed uden egentlig med ord direkte at kunne forklare, hvad det er, men vi har alle en fornemmelse af ordet. Vi ved med os selv, hvad det er — kender allesammen den ubehagelige fornemmelse det er at have dårlig samvittighed og den følelse af ro i sindet det giver, når man har en god samvittighed. Det er i virkeligheden et af de ord, som det ikke er nødvendigt at have en definition på. Når nu alle ved, hvor ubehageligt det f. eks. er at have dårlig samvittighed, hvorfor undgår man så ikke at få en sådan fornemmelse? I stedet for at forklare det, skal jeg give et par eksempler, der bedre end lange, teoretiske forklaringer viser, hvad jeg mener.

Den første

Der var engang tre patruljeførere, raske, overmodige fyre. De blev enige om, at de ville tage nogle vandrepåklædere, og da de nu som sagt var meget overmodige, blev de enige om at gå 60 km. Det skal lige siges, at de overhovedet ikke havde trænet. Glade og friske startede de en tidlig morgen ud ad landevejen. Det gik rask fremad og der blev ikke gjort mange hvil. Frokosten blev fortæret, og det gik videre. Efterhånden begyndte de at opdage, at det vist egentlig ikke var så let, som de troede at gå så langt. Da de havde gået 40 km, var

de så trætte, som de sjældent før havde været. De bed dog tænderne sammen og fortsatte. 50 km blev nået og under opbydelsen af megen vilje og ved at sætte de sidste kræfter ind, vaklede de med et par hundrede meter imellem sig, afsted mod startstedet, ustandselig hvilende sig. De nåede det, smed sig og glædede sig over overstået dyst. Den mest prosaiske af dem hev et kort frem og begyndte i stolthed at eftermåle ruten. Da viste det sig, at de kun havde gået 58 km. Hvad nu? Ingen kunne kontrollere om de havde gået 58 eller 60 km. De så prøvende på hinanden, men nej. Uden at sige et ord fik de stablet sig på benene igen og begyndte atter at gå, denne gang kun 1 km tilbage og så til startstedet igen, men jeg kan forsikre jer, at det var 2 lange kilometre.

Den anden

Der var engang en meget stor spejderlejr. I denne lejr var der mange konkurrencer med flotte præmier og megen hæder at vinde. En patrulje havde sammen med en række andre meget dygtige patruljer kæmpet sig frem til finalen i en af dem. Kampen var hård, øvelserne mange og spændende. Patruljerne var meget dygtige og meget jævnbyrdige, så lige til det sidste lå de på linie, og det var meget uvist, hvem der ville vinde. Men den patrulje havde en meget ær-

gerrig patruljefører. Han ville gøre alt for at føre sin patrulje frem til hæder og ære. Og det gjorde han også. Han snød nemlig. Det var ikke ret meget, men det var ved en temmelig afgørende prøve. Ingen opdagede noget, men p. g. a. dette lille snyderi vandt patruljen prøven og dermed konkurrencen. Ved præmieuddelingen blev patruljen kaldt frem foran alle spejderne og fik overrakt sin præmie.

Dette var to historier om samvittighed. Jeg vil ikke gå nøjere ind på dem, men blot spørge: Hvem tror du har det bedst med sig selv, de 3 første patruljeførere, når de ser på deres 60 km plade, eller den sidste, når han ser på pladen, der smykker patruljestanderen?

Mogens.

I dette nummer:

Forsidebilledet er hentet fra de svenske KFUM-spejderses gilwellkursus på Sjöbo.

To historier	142	Spejder-Humor	149
Jens - 50-års spejderjubilæum	143	Pakmeis	150
B.-P. tegner og fortæller	144	Spejder Jul 1960	152
Fra Tantallon Castle til Bass Rock	146	Skipper fortæller om: Lod	153
Boghyliden	147	De engelske søspejdere 50 år	153
Bredbogning	148	Junglenyt	154
Pionerhiken 1960	149	Spejder-Tidende	156

JENS

50 ÅRS SPEJDERJUBILÆUM

Der er sikkert mange af jer, der hedder Jens, men når vi ældre i i korpset taler om Jens, er det kun én, nemlig den Rold skovrider Jens Hvass, alle norrøjders divisionschef.

Han kan den 6. november fejre 50 års spejderjubilæum, så han må jo være lidt til års, hvad man ikke mærker, når han leder de store foretagender, som han stadig iværksætter.

Han blev altså spejder i 1910, i korpsets første år, blev tropsfører for Vedels Egne i 1919, og siden er hans spejdermæssige løbebane tæt forbundet med alle store begivenheder i vort korps historie.

I 1924 var han sammen med Ove Holm og Tage Carstensen med til at skabe verdens første jamboree i lejr, et dristigt eksperiment både internationalt og nationalt, fordi bevægelsen ikke stod nær så stærkt som nu, og ikke mindst økonomisk var det det helt store eksperiment. Det gik godt, og denne jamboree blev et mønster for de senere, der ganske vist blev større end Ermelundens, men næppe spejdermæssigt bedre.

I 1927 ledede han det store danske hold på 800 spejdere, der deltog i den svenske jubilæumslejr ved Stockholm, og alle, der var med på dette hold, vil huske Jens, hans gode humør, hans utrolige påfund, hans evne til at komme i kontakt med kammerater fra alle de repræsenterede lande.

Uvisnlig fortjeneste i vort korps har han indlagt sig ved at indføre gilwelltræningen herhjemme trods megen modstand og misforståelse af ideen. Men Jens gik lige på og hårdt, og når gilwelltræningen nu er et uundværligt led i korpsets arbejde, har han æren derfor.

De primitive kursur er også hans idé. De begyndte i 1936 på Storedam med et enkelt kursur, nu har vi 5

hvert år, foruden kursur for ulve- og roverførere.

Jens ledede førertræningen til 1940, og vi, der var hjælpere hos ham, mindes fornøjelige og festlige omend slidsomme dage på disse kursur.

Kudohornsløbet i 1932 var hans idé. Baden-Powell skænkede korpset et kuduhorn til gilwelltræningen, og det blev bragt af spejderstafetter fra Skagen til København. Hver stafet løb 1 km. 500 spejdere deltog og løbet varede 2103 min. og 1,5

sekund. Det blev sat over Lillebælt i hurtigbåd (der var ingen bro dengang) og en gammel spejder, Henry Wittrup fløj hornet over Storebælt. Der var fart over feltet. Søndag den 23. april kl. 16 ankom hornet til Rådhuspladsen i København og blev modtaget af store menneskemasser, og Jens blæste på hornet, der for første og vist også sidste gang lod sine toner lyde over Rådhuspladsen. Men dette horn kalder stadig gilwellfolket til samling.

Gilwellhytten byggedes 1934, og den første landspatroljeturnering holdtes samme år på Basnæs.

»Det store spørgsmålstegn«, et vældigt patroljeløb over hele København holdtes også i disse år og gav megen presseomtale.

I 1940 flyttede Jens til Rold og blev et par år senere chef for Nørrejske division, der derefter i særlig grad nød godt af hans initiativ.

Jamboretterne fik han ideen til og gennemførte den første i Rold Skov. Stenalderlejr, bøgerne til Norge og fantasifulde divisionsturneringer har han gennemført uden at tabe pusten.

I 1951 var han lejrchef for Grenaa-lejren.

Jens har stadig drengesindet i behold. Han har kunnet det, som vi spejdere skal stræbe at kunne, bevare drengen i manden.

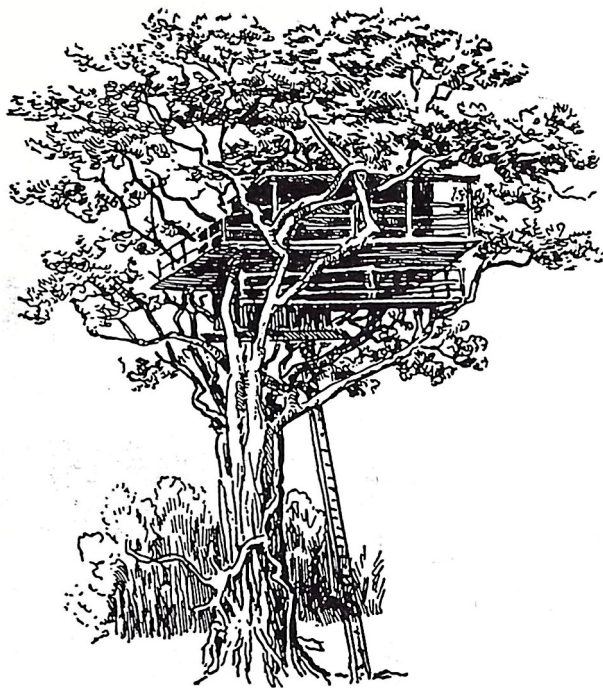
Måske synes vi, hans gamle kammerater, at han er blevet lovlig meget norrøjde, vores andel i ham er jo noget svindende, men vi sender alligevel her fra de sydlige egne vore hjerteligste lykønskninger til det barske Nørrejylland med tak for uforglemmelige spejderoplevelser.

Thorbild Bled

I næste nummer af **SPEJDERNES MAGASIN** bringer vi resultatet af årets store

FOTOKONKURRENCE

Hvis du nogensinde skulle få en chance til at komme til Kenya, er »Trætoppen« et besøg værd. Nu skal du høre, hvordan vi plejer at gøre det.

I udkanten af skoven står vi ud af vognen. Vor fører lader sin rifel »mere sådan for en sikkerheds skyld«. Næsehorn er nemlig nogle uberegnelige bæster. De gør aldrig hvad man ventter, de vil gøre.

En flok indfødte kvinder med store ørenringe, tungt behængt med halsringe af perler og metaltråd og let påklædt i meget gamle og fedtede gedekind, viser sig, og i forening med en dekoreret eks-soldat af King's African Rifles belæsser de sig hurtigt med vort udstyr af overfrakker og tæpper, for selv om vi er ved ækvator, er vi alligevel i en højde af ca. 2500 meter over havet, og natterne er kolde. Vort opholdssted for natten vil ligge i denne højde, idet vi skal slå os ned i grenene af et træ, som skygger hen over et af junglefolket særlig yndet vandhul og salt-slikkeplads.

En honningfugl kommer hoppende foran os. Denne nydelige lille fyr har til speciale at finde ud af, hvor bierne har deres reder i hule træer, men da den ikke selv er i stand til at komme ind til honningen, delagtiggør den et eller andet menneske i sin opdagelse, idet den ved, at mennesket også sætter pris på honningen og derfor vil åbne reden for den. Den op søger derfor en eller anden mand og fører ham hen til reden. —

Efter at junglevandringen har fortsat et par kilometer, standsede vor fører og pegede på et stort træ foran os, og her så vi en mageløs konstruktion: en stor platform er solidt opbygget på træets kløftede grene, og heroppe findes en to-værelses bungalow, omgivet af en balkon. Når man er kommet op ad den 30 trin lange stige, går man igennem en lem på platformen og har nu en pragtfuld udsigt over en lysning i skoven, i hvilken der findes en hel række små mudrede vandhuller.

Henimod solnedgang dukker der ud fra kratet tæt ved træet en lille procession af en vortesvinfamilie, en stor, sortmasket sø med store hjørnetænder, tre mindre unge damer og en lille bitte rød gris,

B.P. tegner og fortæller om „TRÆTOPPEN“

som hele tiden holder sig meget tæt op ad moderen, medens de slentretr ud i vandhullet neden under os og begynder at suge den mudrede vædske i sig og øjensynligt nyder den i fulde drag.

Næppe har denne familie indtaget deres lille forfriskning og var forsvundet med de unge ærbødigt bag den gamle, førend en smuk

vandbuk lydøst kom ud i lysningen. Omtrent samtidig kom der et endnu finere eksemplar af familien. Som han stod der, tog han sig stort ud, lige til at fotografere. — Han ligner egentlig meget mere et kronstyr end noget anden afrikansk antilope.

Med hovedet meget højt løftet stirrer han på sin genganger på den anden side. Man kan næsten høre ham sige: »Må jeg spørge, hvem er De, min herre? Hvad i alverden har De at gøre her?« Den anden, som åbenbart bliver klar over, at dette ikke er noget sted for ham, svarer blot: »Jeg beklager dybt, at jeg har gjort u-u-ulejlighed« og glider stille ind i junglen.

Ved solnedgang begynder den ene efter den anden at file og flette deres sang ind i hinanden, stadig spørgende og svarende hinanden med et evindeligt: »What-wit-what wit-wit-what«.

Kort efter mørkets frembrud, men i et glitrende måneskin, viser en af »stjernerne« sig på scenen til enorm glæde for os alle: Hans velærværdighed næsehornet! Et minut eller to før vi ser ham, fortæller hans veltillidte stønnen og pusten, at han nærmer sig, og derefter vader han ind med en, older-

viser deres allersmukkeste tøj. Denne værdige forestilling afbrydes pludselig — bukkene farer af sted, men standser et øjeblik, trykket tæt sammen og stirrer mod fredsforstyrrelsen. I et sæt forsvinder de ind til deres gemmesteder i kratet, og årsagen er den, at der pludselig på den anden side af arenaen er dukket et gammelt, ondsksfuldt næsehorn op med en stor gren, som har viklet sig omkring dens horn, og den ryster hidsigt grenen. Man kan næsten tænke sig, hvordan den udtrykker sine betragtninger i ganske de samme vendinger som en afgået indisk oberst ville anvende, hvis han fandt en burre fuldstændig uløseligt indfiltret i sit overskræg. Han stamper og raser omkring og kaster sit store hoved til højre

dykker. Alle synes at vente på, at turen skal komme til dem.

Der høres et lille trut omtrent som af en barnetrompet og derefter en mærkelig larmende gurglen lige neden for os, og der ved foden af vort træ ses en elefants mørke kolosskikkelse. Han står og svajer lidt frem og tilbage, de store ører vifter stadig, og hans stødtænder glimter hvidt i månelysen. Den fortsatte gurglen inden i ham fortæller, at han lige har haft et tilfredsstillende måltid.

Næsten umærkeligt dukker en anden mørk kolos op ved siden af ham. Med en mine, som om de ejede hele pladsen, vandrer de to ind i den mørkeste del af skoven i ophøjet værdighed.

Nu begynder junglens fugle at kalde på hinanden, flere falder ind i koret, lyset kommer på himlen og stjernerne blegner. Den nye dag gryer. Vor udgikstid er forbi. I løbet af en halv time er vi tilbage på verandaen i vor dejlige lille bungalow ved hotellet.

Fra TANTALLON CASTLE til BASS ROCK

Besøg hos skotske stormfugle og havsuler

2. og afsluttende del

AF TORBEN WOLFF

Sulens navn vil for stedsse være knyttet til Bass Rock, for Linné gav den det videnskabelige navn, *Sula bassana* efter øen og på fransk hedder fuglen Fou de Bassan. Næst efter kolonien på den irske ø Shelley med dens næsten 20.000 suler er Bass Rock kolonien den største på de britiske øer. Den synes tilmed stadig at tage til og tæller nu efter sigende 12.000 suler. Det er naturligvis Bass Rocks forholdsvis korte afstand fra tætbefolkede egne, der har gjort denne sule-forekomst langt mere kendt end noget af de talrige fuglefjelde nordpå, hvor sulen også yngler i stort tal.

Sulen er ubetinget en smuk fugl. Bortset fra de kulsorte vingespids er vinger og krop hvide, mens hals og hoved har en dejlig gul toning, der står smukt til det lyseblå øje, som sidder næsten nede i mund- eller rettere næbvingen og er indrammet af en sort vokshud, næsten som en halvmaske. Det imponerende stålblå næb med de mørke længdefurer giver fuglen et bistert treskridt-fra-livet udtryk, som i påkommende tilfælde understreges af en serie præcist tildelte, særdeles smertefulde »bid« fra det hårde næb.

Rederne er et stort og temmeligt uordentligt foretagende, en godt og vel halv meter stor bunke af grove tørre tangrester, der midt i til husbehov er foret med mindre algearter, ålegræs og deslige, hvorpå sulen lægger det ene æg, den lige som stormfuglen nøjes med.

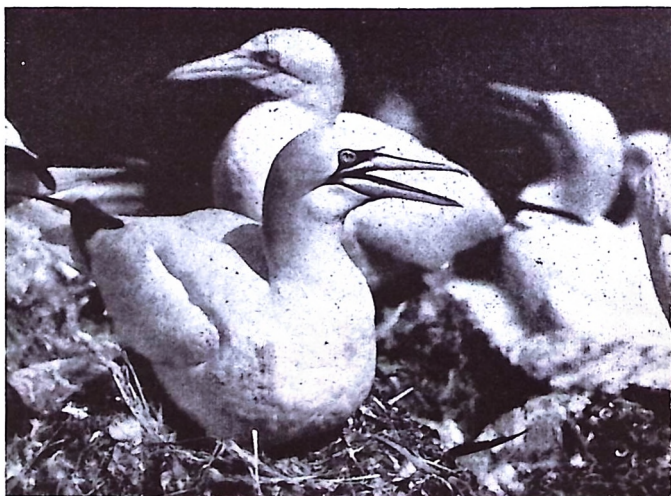
Sulen er en af Nordatlantens største fugle og er sammen med de forskellige arter af skarver (ålekrager) dette områdes repræsentanter for den markante pelikanfamilie, der fortrinsvis forekommer på den sydlige halvkugle.

Bass Rocks historie har før været intimt forbundet med disse vingede beboeres tilstedeværelse. Øen findes allerede omtalt i 606, hvor munken

St. Baldred trak sig tilbage med nogle disciple og slog sig ned i den fæstning, der allerede på dette tidspunkt angaves at være opført herude. Regnskabsbøger fra 1535 angiver, at Bass Rock af sin daværende ejer blev udlejet for 400 gulddukater om året til folk, der ønskede at udnytte sulerne. Alt fandt tilsyneladende anvendelse: kød og æg spises, fjerene brugtes til stopning af madrasser, redematerialet til brændsel og den fede olie, der kunne udvindes af fuglekroppene, var en højt skattet universalmedicin mod alskens sygdomme, samt såre nyttig til vognsmørelse! At man dengang var mere nøjsom og mindre kræsen end nutildags viser den omstændighed, at de 120 soldater, som i 1548 lå i garnison på øen, i stor udstrækning levede af den — som det skulle synes aldeles uspiselige — halvfordøjede vælling af fisk, som suler har

for vane at gylpe op fra kroen, når man vandrer rundt mellem deres reder! Kødet skal jo også nok være en ram kost. Som bedste form for tilberedelse angives det ifølge en gammel beskrivelse at lade sulerne ligge et stykke tid i en blanding af vand og sherry (!) og så stege dem indsvøbt i rabarberblade.

I Stuarternes dage i 1600-tallet fandt Bass Rock i udpræget grad anvendelse som fængsel, ikke mindst for politiske fanger. I 1690 skulle øen imidlertid overgives til Wilhelm af Oranien, en omstændighed, der fik fire af fangerne, officerer af slægten Stuart, til at gøre oprør og kaste vagtmandskabet i havet. Fra fastlandet indforskrev de meningsfæller og førte nu i tre år et vildt piratliv med den utilgængelige ø som basis. Til slut blev det Wilhelm for meget, og han sendte dem en større styrke på halsen. Det

Så tæt ligger de rugende fugle i sulekolonien på Bass Rock.

BOGHYLDEN

Poul E. Knudsen: Væddemålet.
(Kr. 10,75 indb. — Gyldendal).

Gyldendal har haft udskrevet en stor konkurrence om den bedste skønlitterære børnebog. Resultatet foreligger nu. Blandt de 192 manuskripter blev »Væddemålet« af en enig dommerkomité udpeget som den bedste. Præmiesummen var 31.500 kr.

»Væddemålet« er en historisk fortælling fra jernalderens Danmark og kejser Augustus' Rom. Handlingen begynder med det samme, og der er flugt og fart over bogen til sidste

blad. I Jylland bejler to unge mænd en halv snes år efter vor tidsregnings begyndelse til den samme pige. Hendes fader bestemmer, at den af dem, som ved næste vårfest møder op med det største følge, skal have pigen.

For Odbjörn, der må søge lykken i det fremmede, bliver kappestriden lang og farefuld. Ved forrædderi tages han til fange under slaget i Teutoburgerskoven, sælges som slave og blive romersk væddeløbskører. Han undslipper ved et kup, og et kapløb med tiden begynder: skal han eller foråret nå først til Jylland? Og vil han kunne møde op med det følge, som den unge piges fader krævede?

Noget tyder på, at vi her har efterårets bog. Depotet har den.

R. Broby Johansen: Vi ser på kunst fra oldtiden.

Denne bog har Broby Johansen skrevet for at vække børns inter-

resse for oldtidens kunst. Hvis du blot én gang har set en af Broby Johansens bøger, vil du vide, at de er interessante. Den videns forfatteren giver fra sig, bliver serveret på en fiks måde. Det er også tilfældet med denne bog, som på 80 sider med 122 billeder, hvoraf de 15 er i farver, fører os de mange år tilbage i tiden. Har du lyst til at vide mere om kunst, må du have denne bog. Depotet har den.

Holger Jensen: Sejr trods alt.
(Kr. 5,75 hft. — kr. 7,75 kart. Jespersen og Pios forlag).

Gunnar er blevet ramt af børnelammelse. Vi følger hans kamp for at kunne overvinde sygdommens følger, en kamp som kammeraterne ikke helt forstår at vurdere, men som får Gunnar til endnu mere stædigt at kæmpe videre. Hans kamp ender som antydet i bogens tittel med sejr — og det sker ved olympiaden i Tokio. Sk.

lykkedes imidlertid de durkdrevne sørøvere at duple de ilandstegte forhandlere eftertrykkeligt — hvad deres forråd angik, — ved straks at byde dem på udsøgt vin og fineste kiks fra de seneste røvertogter, og med hensyn til antal forsvarere ved endnu engang at anvende den gamle krigslist med hatte, der lige netop var synlige over klipperne højere oppe på øen. Resultatet var, at vel måtte de forlade øen, men det blev på deres egne betingelser. Få år senere blev fæstningen nedlagt, og øen overgik til privat eje, hvori den er forblevet siden. Uden i dag af navn at være et naturreservat er den det af gavn, idet den nuværende ejer har forpligtet sig til at respektere en status quo på øen og lade den være tilgængelig for videnskabsmænd og fugleelskere i den udstrækning, som er forenelig med fuglenes tarv. De eneste fastboende på øen er en vagtmand og personalet på det på øens sydside beliggende fyr.

Selv om sulerne er langt de mest dominerende, findes der dog mange andre ynglende fugle inde på Bass Rock. I fæstningsruinerne ved fyret holder de sjove små søpapegøjer med det høje, sammentrykte næb til. Andre steder så vi på sejlturen rundt om øen enkelte par eller mindre kolonier af tejster og alke, rider

En klynge af de chormerende søpapegøjer med de overdimensionerede, flerfarvede næb og det konstant mildt forbløfede blik i øjet

(tretået måge), enkelte stormfugle samt den i Danmark meget sjældent forekommende topskarv, der er mere maritimt anlagt end vor hjemlige skarv. Øverst oppe holdt sølvmagerne til. De er i tiltagende — som næsten overalt — og som ægrøvere brandskatter de i ikke ringe grad de omkringboende suler,

der dog synes at tage denne uafvendelige tilskikkelse med en knusende ro. Og da sølvmagernes hidtidige indsats intet har betydet i det store regnskab, har fredningsmyndighederne taget det fornuftige parti indtil videre at lade naturen råde.

-SKOVMÆND-

Brødbagning

Du har sikkert ofte før prøvet at bage brød, med mer eller mindre strålende resultat har du drejet dit snøbød over hede gløder og fået en timestid eller to til at gå.

Men har du nogen sinde sat dig selv på den prøve udelukkende at skulle leve af det, du selv kan bage. På den måde skal du nok få det lært. Har du prøvet det, er du sikkert allerede en god bager, og har du ikke prøvet det, er du hidtil gået glip af nogle af de oplevelser, skovmandslivet kan byde dig.

Ikke et ondt ord om snøbødsbagning, den kan give fine resultater, men der er også andre metoder.

Bor du »fast«, kan du lave dig en bageovn. Man tager en gammel kiks-dåse, en tom petroleumsdunk eller lign. Op omkring den klines der ler eller kastes jord med græstørv yderst. Sørg for ved hjælp af grenbuer, at varmen får fri passage op på ovenns sider. En skorsten hjælper godt på trækket. Så fyrer du under den med tykt brænde eller endnu bedre med gløder. Når ovnen er gennemvarm, kommer du brødet i. Opskriften på dette kan du finde i »Skovmandsbogen«. Der er ikke grænser for, hvilke herligheder, du kan lave i den ovntype.

Du kan også klare dig med simple midler. Prøv at bygge en ovn af mursten og ler. Her tændes bålet inde i selve ovnen. Når denne så er glohed, rages ilden ud, brødet lægges ind, alle åbninger lukkes, og så er det om at have tålmodighed,

for det tager lang tid. Man kan dog hjælpe på det ved at bygge bål ovenpå og omkring ovnen. Denne metode benyttes faktisk endnu i nogle få bagerier.

Er du på vandring, gør du derimod bedst i at holde dig til simple og hurtigere fremgangsmåder.

Australsk brødbagning skal gribes rigtigt an, men så er den også en af de allerbedste metoder. Lav en stor bålplads, tramp jorden godt fast, ja, læg eventuelt flade sten i bunden (ikke flint!) og tænd så et stort bål, der brænder ned og giver mange gløder — tykt tørt træ. Mens bålet brænder ned, laver du din dej, hvis du da ikke bruger gær, for så skal den have tid til at hæve (gær er bedst).

Skrab gløderne til side og anbring brødene på den varme jord. I forvejen har du pakket de flade brød, helst ikke over én centimeter, ind i et stykke pergamentpapir, der er smurt ind i margarine. Læg det løst om og læg siden med sammenfoldningen opad, dæk det hele til med et godt lag varm aske, og så gløderne oven over. Det hele skal gå i en fart, inden jorden når at blive kold.

Sørg for, at der er varm aske nok, ellers bliver brødene brændt. Vig ikke tilbage for at lave et kvasbål tæt ved til at tage asken fra.

Lad så det hele ligge i 20 min., og du har varme boller af fineste kvalitet.

Når vi nu har sådan et godt glødebål ville det være synd ikke at udnytte det. Vi laver et **B-P-brød**. Man tager den samme slags dej, varmer låget til Billy-can'en, smører det og lægger heri en ret tynd flade af dej; så henstilles det hele op ad en helst varm sten i passende afstand fra gløderne; lidt sukker på oversiden pynter på udseendet. Brødet

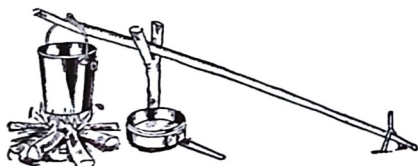
har fået nok, når en tynd, afbarket gren, der stikkes ned i brødet, ikke trækker dej med op. Det er ingen skade til at give B-P-brødet 5 min. på undersiden ved at stille det på ikke alt for varme gløder. Det hjælper også at bygge en lille »mur« på den modsatte side, som kan kaste varmen over på brødet.

Og så er der serveret, værsgo' at spise!

Skovmænd!

I 1961 afholder korpset landsskovmandsturnering. I løbet af foråret afholder divisionerne udtagelsesturneringer, hvorefter de udtagne tomandshold tilstilles opgaver, der løses inden 15. oktober. Den afsluttende del af turneringen holdes i slutningen af oktoberferien. Gå allerede nu i skarp træning!

Skotte

Thorkilds »Billy Can« og den ovale »Billy Can«.
— Begge fås i Depotet.

PIONERHIKEN

1960

Søer, skove, vildmandsliv og fantasi dannede rammerne om Ejer Bavnehøj og Steen Bilcher divisionens pionerhike. Den fandt sted den 20.—21. august ved Silkeborg og var tilrettelagt udelukkende for patruljeførere.

Igennem nogle år har de to divisioner startet spejderåret med denne spændende optakt for patruljeførerne.

Det blev en spændende hike. Alle rede optakten var lovende. Indbydelsen var i form af en budstikke, og den meddelte, at hver patruljefører skulle møde med en 15 cm lang udskåret pagaj.

De 90 patruljeførere blev inddelt i to troppe og igen i 10 patruljer. Så kunne starten foregå, og på det tidspunkt mødte en indianer op i fuld krigsmaling og bød alle deltagerne, som havde bemandet kanoerne, følge sig. Belyst af fakler viste han vej over vandene. Første del af kaffærden gik ad Gudenåen over Brassø, gennem Sejrssnævringen og over Borres sø til Foldbækkær. Her var der landgang. Flere andre steder blev der gjort holdt, og indianere, pelsjægere, ja, selv den gamle mohikaner viste sig ved bredden af søerne. Jo, det var som at læse den mest spændende drengebog.

Sidste del af nattens færd var en vandretur rundt om Slaaensø til Silkeborg-spejdernes lejrplads ved Svejlbæk.

Søndagens program bød på primitiv madlavning. Hver patrulje fik udleveret en høne og en kanin, som skulle steges på spid over bålet. Fine resultater opnåedes.

Tilbageturen til Silkeborg skete med et af Hjejleselskabets både.

SPEJDER-HUMØR

Af Bengt BES Svensson

KFUM-scoutkår, Malmö

Her er noget, der ikke stemmer!

«Fang tropsføreren» — en morsom leg.

Her har du en beskrivelse af en pakmeis. Den er ikke helt almindelig, men ideen er også kommet langvejs fra; den stammer fra Amerika, hvor indianerne førhen brugte den på deres vandring.

En hel trop har lavet pakmeis

Men den passer også til vore himmelstrøg. Sidste vinter lavede en hel trop den, og i sommer blev den gennemprøvet på en vandrelejr i høj-

fjeldet i Norge, så efter at de småfejl, vi fandt, er rettet, er der en hel trop, der tør garantere for, at meisen er perfekt. Den sidder, som den skal med den rigtige vægtfordeling, ryggen kan få luft, så tøjet ikke klæber til kroppen, og den er forholdsvis billig at fremstille.

God arbejdslyst på patruljemøderne i vinter. — Det er også et flot syn, når hele patruljen har ens op-pakning!

Først en træramme

Meisen er bygget op over en træramme. Få helst fat i aksetræ, det er det bedste til formålet. Høvl stykkerne til efter arbejdstegningen. De 4 store stykker samles til en ramme med et vinkeljern og 4 skruer i hvert hjørne. Skær rillerne i kanten af sidestykkerne efter princippet på tegningen; derved får du snorene tæt, hvor den største vægt er.

Den lille bundramme er nittet sammen med kobbernitter. Det er både nemt og stærkt. Den fæstnes til den store ramme på den måde, at der bores 2 huller i hver ramme, der trækkes en stump 5 mm flettet line gennem et hul i hver ramme, og der slås en knude i begge ender, så der fremkommer et hængsel.

Bæreremmen bliver bedst af læ-

PAKMEIS

Efter denne anvisning kan du selv fremstille en pakmeis.

Den er billig og god.

AF GOGGE

der, men det er dyrt. Få hos en sadelmager et stykke gjord af det brede; den slags der bærer fjedrene i en divan — eller endnu bedre: gjorde beregnet til bund i en køje. Slå den fast på den øverste tværstang i rammen med polstersøm, sno den midt en gang om stangen efter at sømmet er slået i, så holder det. I den anden ende af gjorden syer du en karabinhage i. Skru en øsken, der passer til karabinhagen, fast nederst på rammens sidestykker.

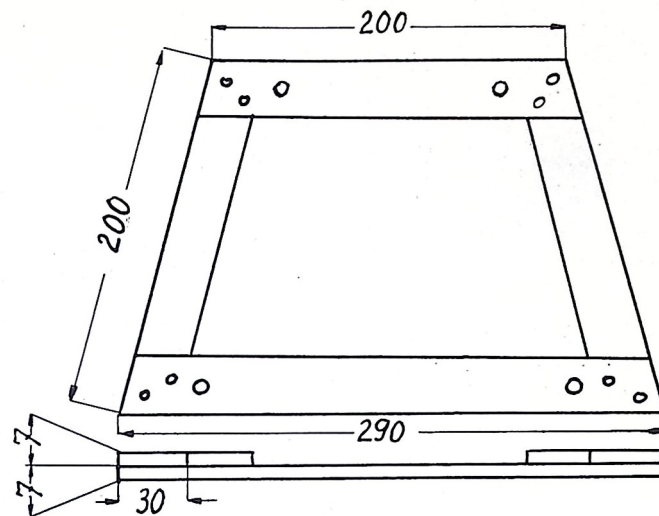
I den store rammes sidestykker borer du i hver 4 huller og trækker den lange flettet line igennem. Den er beregnet til at binde bagagen fast med.

Du mangler nu kun at vikle den

lange nylonline omkring rammen. Vor erfaring siger, at nylon er bedst, for det strækker sig ikke, når det bliver vådt.

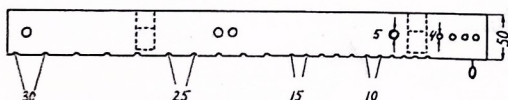
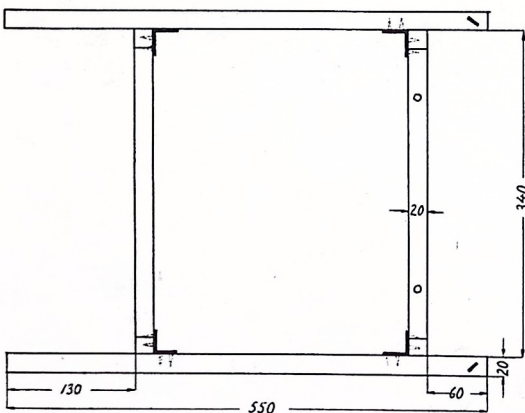
Har du svært ved at bære rygsæk, uden at få ondt i skuldrene, kan du desuden lave et par skulderbeskyttere. Klip filtet til på målene og nit 3 læderstroppe fast.

Billederne her viser dig nogle af de mange muligheder, du har for at udnytte pakmeisen. Foruden dens direkte formål bruges den om aftenen til rygstød ved lejrbalet, om natten til at sove på, og i en nødsituation surres 3 meis på telstængerne, og man har en bære. — Du kan simpelthen ikke undvære meisen i en lejr.

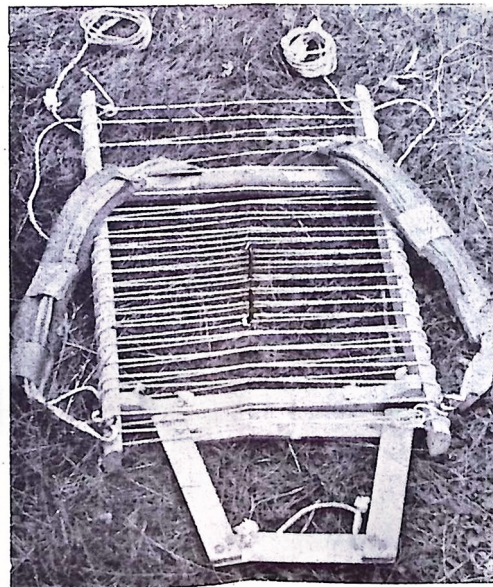

Materialeliste:

2 stk. asketræ 550 × 20 × 50.	2 øskener.
2 stk. asketræ 340 × 20 × 42.	2 karabinhager.
4 stk. asketræ 30 × 7, tilsammen 890.	8 polstersøm.
8 kobbernitter med skiver 15 mm.	1,5 m gjord.
4 vinkeljern 40 mm.	2 stk. tyk filt 350 × 60.
16 skruer 1/2" × 6.	24 lædernitter.
	Læderstumper.
	6 m flettet line 5 mm.
	22 m nylonline 3 mm.

Øverst til venstre: Pakmeisen kan bruges som et konfortabelt rygstød.

Nederst til venstre: Målene på arbejdstegningerne er anført i millimeter

Til venstre. Fotografiet viser dig den færdige pakmeis. Sammenlign med arbejdstegningerne.

Til højre: Også til dette formål kan pakmeisen anvendes.

DEN *levende* PATRULJE

har plads til endnu en spejder. Har I gjort noget i jeres patrulje for at »fylde hullerne ud« ?

Salget af **SPEJDERJUL**

står for døren

★

Igen det helt rigtige
 julehefte
 for dig
 og samtidig en kær
 indtægtskilde

★

Tal med jeres
 tropsfører
 om bestillingen

★

Husk:

Ingen spejderjul
 uden

SPEJDERJUL

SPEJDERJUL 1960

-friskt
 -fyldigt
 -festligt
 -fornøjeligt

TINKO

PRINS PETER fortæller

RAVANE MALAYA

JULI ZOO

SPEJDERJUL 1960

nar en tyv og en morder ibland

spændende spejderfortællinger

illustreret af kendte kunstnere

lidt hokus pokus i julede

»Så hiver vi loddet«.

At »hive loddet« er det udtryk, der bruges, når man ombord i et fartøj ønsker at få konstateret, på hvilken vanddybde man lige i øjeblikket befinder sig (hvis man spørger et medlem af en marineforening om det samme udtryk, kan man risikere også at få en anden fortolkning, men det vil vi ikke omme nærmere ind på her), vi vil nøjes med at interessere os for måling af rene vanddybder. Og hvad er et lod så for noget? Det er et aflangt blylegme (som vist i sidste nr. af »Magasinet«) af en vægt på fra 1 til 3 kilo, foroven forsynet med et øje, hvorigennem man trækker øjet på lodlinen, der derefter krænges ned om selve loddet, og man er klar til lodning.

Man anbringer sig på det mest formålstjenlige sted i fartøjet, tager bugterne af linen i sin venstre hånd og svinger med højre hånd loddet frem og tilbage (ikke i cirkler, for det er ubehageligt at komme til at stå bag en lodhiver, der benytter sig af dette simple triks til at udryddelse af sine skibskammerater), og når man mærker, at svingene er blevet kraftige nok til at føre loddet et godt stykke frem foran det stadig sejlede fartøjs stævn, giver man los og lader linen glide let fra venstre hånds bugtninger over gennem højre hånd, og i det øjeblik, linen står lodret ned fra lodhiverens stæde, forsøger man med nogle små stødende bevægelser med højre hånd at mærke om loddet skulle berøre bunden, og er dette tilfældet, så konstaterer man ved hjælp af den på linen indsatte afmærkning, hvor mange meter (eller favne) line, der er løbet ud, og med høj og klar røst udråber man så: »10 favne og bund« eller hvis loddet ikke rører: »10 favne og ingen bund«. Lad mig her indskyde, at man inden lodhivningen gør klogt i at fastgøre lodlinehns anden ende, da udråbet: »20 favne og intet lod« kun bliver mødt med smørede grin af ens skibsfæller.

Det var håndloddet, men der er også andre lodtyper. Dybloddet, af

Skipper fortæller om: LOD

samme form som håndloddet, men meget større, ca. 15 kilo, der normalt benyttes ved hjælp af viretromle og udiggerbom, og som jo er beregnet til større dybder og i større skibe. Ja, og så er der jo da også ekko-loddet, men det ved moderne drenge jo alt om, så jeg vil derfor ganske kort indskrænke mig til at fortælle, at det i princippet virker efter sit navn, idet udsendte impulser fra bunden af skibet tilbagekastes fra havbunden og opfanges af en modtager, ligeledes anbragt i skibsbunden, og ved hjælp af en stift overføres disse tidsintervaller til en papistrimmel, der, ligesom i en seismograf er bevægelig, og på denne strimmel kan man så ikke blot aflæse den øjeblikkelige dybde, men man kan tillige få et ganske nøje billede af havbundens udseende, så snildere kan det vil næsten ikke blive.

Nu har vi så i denne og de foregå-

ende artikler i store træk gennemgået navigationen og dens midler, vi kender lidt til søkortet, vi kan bruge et kompas, vi ved hvordan en log ser ud og vi kan bruge et lod, men tro nu bare ikke, at en simpel gennemlæsning af disse meget kortfattede instruktioner har bragt jer alverdens navigatoriske lærdom, nej, de er kun tænkt som en lille indsprøjtning, der skulle give jer yderligere lyst til at tage sagen op. Gå til jeres tropsfører, lad ham tage jer i skole eller lad ham fremskaffe mulighed for en sådan undervisning, for først, når I også er godt bevandret i denne materie og kan udføre det hele i praksis, bærer I jeres gradstjerner med rette, indtil da må vi slutte, som vi begyndte, med at sige med gamle fader Holberg: »Eet er et søkort at forstå, et andet skib at føre«.

Billedet stammer fra England og viser de første søspejdere fra 1910. Den første søspejderuniform var en almindelig spejderuniform – kun hovedbeklædningen var anderledes.

50 år med søspejderne i England

Allerede som dreng havde Baden-Powell under sin ældre broder Waringtons ledelse været ude at sejle på Bristol kanalen. Ved den lejlighed fik B.-P. sit første kendskab til søen. Det skulle senere hen i livet komme ham til gode, da han startede søspejderarbejdet i 1910 i England.

Siden da er søspejderarbejdet vokset frem i de fleste af Englands havnebyer. Flere steder er troppene kun små, andre steder er de store, i London er der således mere end 1000 søspejdere.

Her i Danmark er den første søspejdertrop oprettet i 1912, så vore søspejdere skal snart tænke på deres jubilæum.

Mang, BF Peter Lundby,
5. Østerbro flok.
Kudu, Kong Hans flok.
BF John Hagenau Kaster,
Peter Salbo,
begge Grønlandets Sønner.
Bingo, BF Tommy Hansen,
Laertes flok.
Mungo, BF Verner Griebel,
Fribytterne Soflok.
Pampas, BF Niels Madsen,
1. Esbern Snares flok.

Ét blad på et træ
giver intet forår.

En bestået prøve gør ikke ☐
en dreng til ulveunge.

Hvorledes går det med dit stjer-
nearbejde, trøster du dig med, at
du har et eller to kryds på din re-
kordtavle, eller prøver du på hvert
ulvemøde at bestå et par prøver?
Du har måske hørt, at en ulveunge,
der får sin første stjerne, får et øje
lukket op, og når han har fået anden
stjerne, har han begge øjne åbne.
Så er han først en rigtig ulveunge,
der snart kan begynde at jage på
egen hånd.

God jagt
Lily.

7 raske ulveunger fra Koj Lykke flok, Brammin-
ge, har været på 30 km vandring.

Jungleløb på Fyn.

Ulveunger fra Fyns distrikt har
været samlet ved »Lundegård« lidt
nord for Nr. Broby. Der deltog ca.
250 ulveunger.

Det var Kiplings junglebog, der
med sine gode eventyr dannede
grundlaget for »Jungleløbet«. Om
formiddagen var der både vanske-
lige og morsomme konkurrencer, og

om eftermiddagen fandt der en me-
get spændende skattejagt sted. To
lagkager i en nedgravet blikdåse
udgjorde skatten, der efter store an-
stregelser blev fundet og spist af
Jørgen Brahes flok fra Falsled.

I den samlede konkurrence blev
Thurø flok nr. 1 med 101 points me-
dens Suragani flok, Odense, besat-
te andenpladsen med 97 points.

JUNGLE- DYRENE

tegnet og fortalt
af ESKE og LILY

SHERE KHAN

Tigrene lever i store dele af Asien,
men hyppigst i Indien. Mest kendt
er den bengalske kongetiger, der
kan blive indtil 3 meter lang. Dens
korthårede pels har en meget smuk
farvetegning med mørke striber på
en gulbrun bund. Dette gør det mul-
ligt for tigreren nemt at skjule sig,
da pelsens striber ligner skyggerne
i de bambus- og sivskove, som ti-
geren helst færdes i.

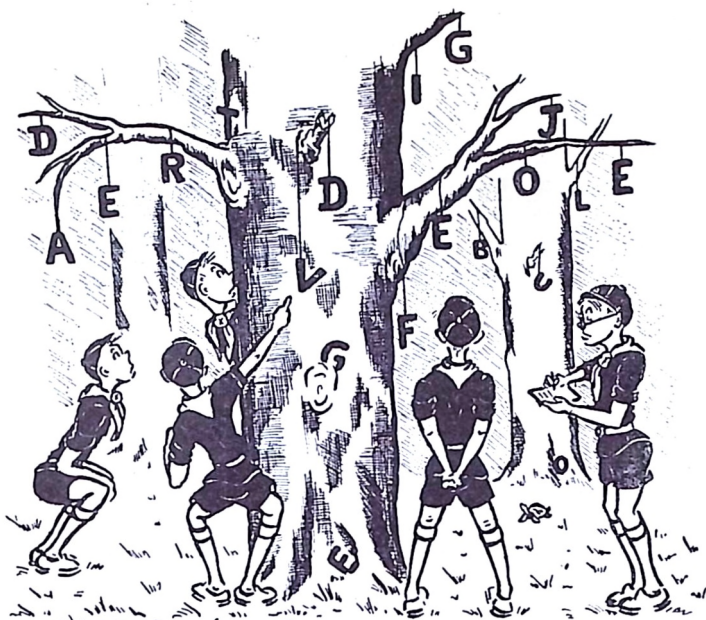
Baden-Powell siger om Shere
Khan, at han så meget vild ud. Han
var en skrækkelig plageånd. Da han
ikke var særlig dygtig til at jage
og fange vildt, så plejede han at
snige sig ind i nærheden af lands-
byen og dræbe stakkels små kalve
og geder eller måske en forsvarsløs

gammel mand — hvis den kunne få
ham, medens han sov. Ellers var
den meget bange for mennesker.

Tabaquierne fulgte Shere Khan
og beundrede ham, trods det, at
han plagede dem og hele tiden for-
talte, at han var junglens konge og
den fineste person på jorden.

Der findes også Shere Khaner
mellem drenge — store frygtindgy-
dende drenge, der plager de mindre
for at de skal rette sig efter dem,
men hvis der er små drenge, der
tør gå imod dem, viser det sig, at
de i virkeligheden er krystere.

Der er ikke noget rosværdigt i at
være en Shere Khan, derfor er der
heller ingen ulveunge, der har dette
junglenavn.

Er du skarpsindig?

Hvad er det mon for et mærkeligt træ, vore ulveunger her er optaget af? I stedet for blade bærer det forskellige bogstaver. Er I monstro i stand til at finde ud af, hvad det er for en sætning, der kan dannes af bogstaverne. Det er én I alle kender fra jeres ulvearbejde. Løsningen findes side 159, men prøv nu ført selv.

16 glade ulveunger fra Høger Larsens flok efter endt 30 km.

Så synger vi!

Me.: Der gingo tre jänter
En ulv er en dreng med humør i,
er oplagt til løjer og spas,
han smiler, hvad enten det gælder
en spøg eller slem strabads.

En ulv har godt humør,
os modgang ikke rør'.
med smil og sang
vor torn vi tager gang på gang,
er rede overalt,
så snart, der bliver kaldt,
her kommer ulveungerne
med lystig sang.

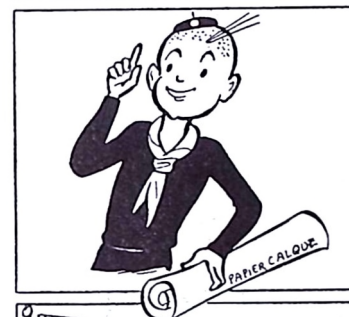
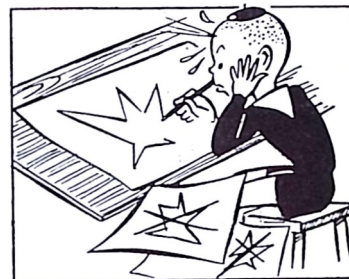
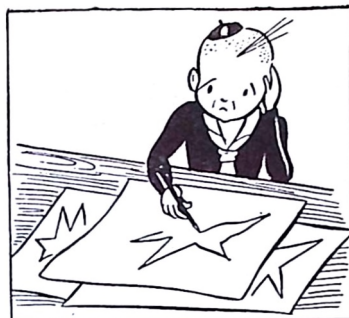
Som rigtige ulve i junglen
han øver i alvor og leg.
Arvågent han spejder og lærer
af alt på sin ulvevej.

En ulv har

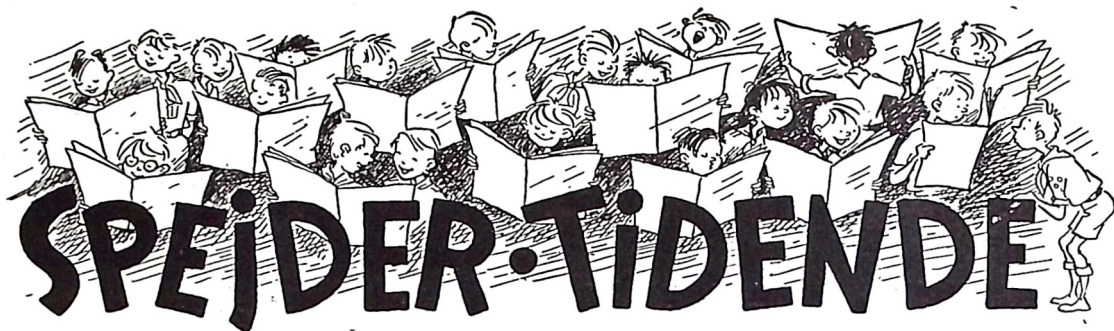
Som Kim er han ven med alverden,
han smiler og ler til enhver.
Parat til at glæde og hjælpe
en ulv er i al sin færd.

En ulv har

»Vi gør vores bedste«, er loven,
der lydes i syd og i nord.
Vi danner et samfund af ulve,
der når over den hele jord.
En ulv har

Vor franske ven får en god idé.

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Arkæologisk good-turn

Roverne er her i efteråret i gang med en meget interessant opgave. De hjælper den kendte flintesmed Anders Kragh med at skaffe flint. Han skal nemlig bruge alle danske flinttyper, skal vide hvor flinten findes og i hvilket omfang. Så roverne er nu i gang med deres »flintejagt«. Flere af landets grusgrave og store klinger er blevet besøgt i den anledning.

Anders Kragh skal i gang med en bog om arbejdsmetoderne med flint. Det er Statens Videnskabsfond, der gennem Nationalmuseet yder sin støtte til værket, og roverne har så lovet at fremskaffe værdifulde op-

lysninger til den kendte flintesmed, der for øvrigt var med i Nørrejske divisions stenalderjamborette for et par år siden. Her viste han sin kunst som flintesmed.

Nørrejske division

har planer fremme om at holde jamborette i Rold skov i sommeren 1961. Indbydelser til udenlandske spejdere er allerede udsendt, og lige som ved den sidste jamborette har arveprins Knud givet tilsagn om at være jamborettens protektor.

Kommende divisionsturnering, den afholdes næste år i pinsen, vil blive den 50. turnering. Den skal afholdes ved Aalborg. I februar 1962

fejrer nørrejske division sit 50 års jubilæum, så der er store begivenheder at se frem til i divisionen.

4-korpsløb i Silkeborg.

Sct. Georgs Gildet i Silkeborg har stået som arrangør for et fællesløb for patruljer fra de fire spejderkorps samt FDF. I løbet deltog 38 patruljer, opgaverne var de samme for piger og drenge. Ved sammentællingen af de givne point viste det sig det ganske enestående, at samme trop besatte de fem første pladser. Det var 1. Silkeborg trop fra DDS. Et meget fint resultat.

»Ravnø«-Hytten

er blevet ombygget og nu indviet. Hytten ejes af Århus Skov-division, hvis divisionschef, ingeniør Poul Erik Jensen, oplyser, at arbejdet har kostet ca. 10.000 kr. Dertil kommer en frivillig arbejdsindsats på mere end 2.000 arbejdstimer udført af 107 førere, rådsmedlemmer og spejderforældre.

I sin nye skikkelse har Ravnø-hytten fået nyt tag, soveloft og stor pejsestue.

»SOTO-PUNGO«

er igen i Århus efter fem års ophold i Horsens. Soto-Pungo er en 1½ meter høj totem, som igennem 40 år har været præmien i den årlige dyst mellem 2. Århus trop og Erik Menveds trop fra Horsens. Terrængen i år endte med århuspejderne sejr trods talmæssig underlegenhed. Næste år finder styrkeprøven sted i Århus.

Mikkel Skovs trop fra Amagerland division har i foråret indviet dette dejlige trophus, der er opført ved energiske fædres indsats. - Huset er beliggende i Dragør. Det er på 91 m², og det indeholder tropslokale, førerlokale, 2 patruljelokaler, køkken og forstue.

1. Haslev trop og flok

får nu eget lokale. For 300 kr. har troppen erhvervet en gammel ud-rangeret jernbanevogn, som nu er kommet til Haslev, hvor SEAS har stillet en grund til rådighed for troppen.

Understellet af vognene er fjernet, og huset står nu på et fundament af gamle elmaster. Inden i huset flyttes sæderne, så borde kan placeres, og der gøres i det hele taget alt muligt for at frembringe et rigtigt spejderlokale. Udvendigt bliver væggene beklædt med granrafter, så den forhenværende jernbanevogn bliver gjort ukendelig.

Troppen har sat meget ind på at have huset klar til spejderfesten, troppen holder den 15. november.

Gensyn efter en menneskealder.

Ermelunden var i 1924 skueplads for den anden verdensjamboree. Blandt de mange udenlandske deltagere var den newzealandske spejder Ted Broughton. Efter jamboreen var han gæst i et Køge-hjem, og nu i år i begyndelsen af efteråret var han igen i Danmark, og han ville meget gerne hilse på sine værtsfolk fra dengang. Det eneste han kunne huske var, at værtsfolkene hed Frederiksen, ligesom han kunne huske navnet på en datter. Men det var også tilstrækkeligt. Ved den lokale presses hjælp blev værtsfolkene fundet, og Ted Broughton

kunne sammen med sin kone besøge familien Frederiksen, som boede samme sted i Køge som i 1924. Gensynet mellem vært og gæst var meget hjerteligt.

»LENI-LENAPPE« —

sådan hedder trophuset, som »Mohikanerne« lige har indviet. Troppen og flokken består af polioramte drenge bosat i København, og de har ved velvillig støtte fra Vanførefonden og Poliofonden fået midler til at købe et gammelt sommerhus, som drengene og deres forældre nu har bygget om og indrettet som et rigtigt indianerhus. Den nye wigwam er beliggende i det grønne område ved Grøndals Parkvej.

Huset er opkaldt efter Delaware-indianerne, som var det store forbund, mohikanerne var en del af. Delawareerne er det navn, englænderne gav dem. Selv kaldte de sig leni-lenappe.

Ved husets indvielse blev der talt rosende ord af direktør Arne Fredsted. Der var musik, sange, taler og overrækkelse af mange gaver, jo, det var en stor festdag for »Mohikanerne«.

Østerbro division

fylder her i efteråret 50 år. Begivenheden fejres den 30. oktober i Øbro-hallen og vil bl. a. omfatte forskellige svømmekonkurrencer. Vi skal senere referere begivenheden.

Nu er det PENNEVENNE-TID

Ude omkring i verden er der mange spejderbrødre, der kunne tænke sig at komme i kontakt med en dansk spejder.

Vi har adresser på lager fra:

England — Amerika — Grækenland — Japan og Grønland.

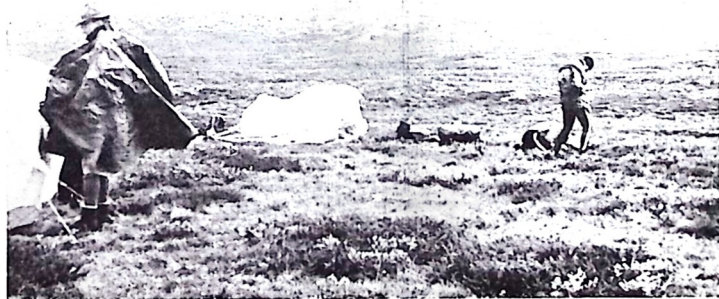
Hvis du kunne tænke dig at skrive sammen med en spejder fra et af disse lande, skal du blot sende os et brev og du vil omgående få svar fra os.

Er du mere interesseret i at komme i kontakt med en spejder fra et andet land, kan dette også lade sig gøre, men der vil gå noget længere tid, da vi først skal skrive til det pågældende land for at få en adresse.

I begge tilfælde bør du opgive: 1) navn, 2) adresse, 3) alder, 4) sprog og 5) interesser. Brevet skal sendes til :

Postbox 44 — København K.

Hvornår hører, vi fra DIG, din PATRULJE eller din TROP?

1. Korsør trop har tradition for den helt store vandreløjr i Jutulheinen i Norge hvert fjerde år. I år oplevede troppen Norges højfjælde i sommersolskin, regnvej og snestorm. Vi ved nu alt om Norges klima og terræn. Også at det er svært at rejse telt i stormvejr.

1. Maribo trop

har haft en vellykket basar. Forud var gået et stort forarbejde, som blev belønnet ved mange besøgende i den week-end, basaren varede. Indtægtskilderne ved basaren var tombolaer og et cafeteria, idet adgangen til basaren var gratis. Byens handlende havde været flinke til at betænke tombolaerne med gevinster, således at troppen ingen udgifter havde til gevinster.

Overskuddet blev ca. 2500 kr.

Der blev opført et morsomt show, som publikum var meget begejstret for.

900 piger og drenge,

alle spejdere, FDF'ere og DUI'ere fra Randers, har i en week-end dystet i Østhimmerland.

Efter transporten til hike-området, som foregik i en snes rutebiler, fik patruljerne stillet de første opgaver. De skulle fremstille en knøbtavle, en wood-craftsamling og en model af en patruljelejrplads.

Alle deltagerne var for natten indkvarteret på omegnens gårde, og allerede kl. 6,30 søndag morgen begyndte dagens konkurrencer. Hovedopgaven her var et orienterings-

løb på en 15—17 km lang rute, der gik i en cirkel omkring byerne Bælum og Solbjerg. Undervejs var der 14 poster, hvert sted skulle der løses en opgave. Vi nævner et par stykker. Et sted skulle der bygges en lille radiosender af udleverede radiatorer, batterier, ledninger og andet. Med morse skulle der derefter sendes en melding ud i æteren. Et andet sted prøvedes patruljernes hurtighed i bål-tænding. Opgaven var at få vand i et stykke pergamentpapir til at koge. Men ikke nok med det. En til hver patrulje udleveret pose med rejer skulle også koges. Mange klarede opgaven, men der var også nogle, der inden tidens udløb ikke fik vandet til at koge, og derved gik glip af en delikatess som rejer.

Sådan vekslede opgaverne, og kl. 16 afblæstes hikeen, og rutebilerne vendte hjem til Randers med de mange deltagere, der havde haft en god week-end.

Grenaa-spejderne

har besluttet at ville til Skotland kommende sommer. De er allerede begyndt i faget som skotter — de sparer sammen til rejsen.

LAOS — nyt medlemsland.

Der er nu 68 lande, der er med i det internationale spejderarbejde. Det sidst tilkomne land er Laos. Der har tidligere været spejdere i landet. Det nuværende spejderkorps stammer fra 1957, da spejderarbejdet blev reorganiseret i Laos.

Kongen af Laos har påtaget sig at være protektor for spejderkorps, og landets statsminister er præsidet for spejderkorps.

Ved den 10. verdensjamboree på Philippinerne deltog et kontingent af spejdere fra Laos. Du ser en af dem afbildet her.

Forældrehjørnet

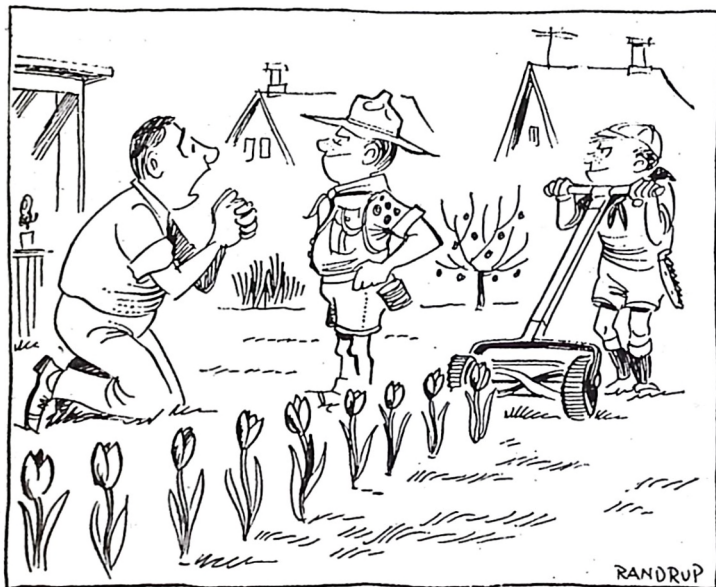
hedder en side i 1. Rødvres fortræffelige blad. Her behandles problemer, som måtte være aktuelle for troppens forældre, lige som troppet her har mulighed for at rette henvendelser til forældre kredsen.

Bytroppen, Nykøbing F.

har været på sommerlejr i Østrig. Det har været en vellykket tur, og vi hører her om deres besøg i saltminen i Hallein.

Den 28. juli skulle vi op kl. 7, men de fleste var oppe kl. 6, for det havde regnet hele natten, og det så kraftigt, at de fleste telte havde taget vand ind, så nu gjaldt det om at finde tørreplads til soveposerne og alt det andet våde tøj.

Efter »morgenvasken« og morgenmaden kørte vi til Hallein for at se saltminerne. Turen hertil var ad nu sædvanlige bjergegne. Da vi kom

FYENS STIFTSTIDENDE bragte i anledning af SPEJDERHJÆLPEN denne tegning med følgende tekst:
— EN FEMMER? EN TIER DA?

til Hallein, var vi lidt i tvivl om, hvor vi skulle starte fra. Vi skulle jo gå op i bjergene til minen, men en dreng fra Hallein kom hen til os og fortalte, at han vidste, hvor der gik en sti, og han fulgte os op i bjerget til mineindgangen. Det var en streng tur. For almindelige turer er der også en svævebane, men det er ikke noget for os, sagde vor tropsfører.

Drengen, der havde fulgt os op, ville nu sige farvel, men Hans Otto tog ham med på turen gennem minerne. Det havde han aldrig prøvet før, fortalte han.

Da vi havde købt billetter til mineturen, blev vi inddelt i hold, og når det var vores tur, blev holdet råbt op, og så fik vi udleveret overtrækstøj, som vi skulle have på gennem minerne. Så fik holdet, der var på 12 mand, 2 førere med til at vise vej og til at fortælle om minerne. Førerne havde gaslygter med — og så gik vi på stribet i gåsegang gennem minerne. Da vi havde gået et par kilometer inde i bjerget, kom vi til en rutchebane, hvor vi skulle sætte os på halen på en slidske — 6 mand bag en fører — og så gled vi på halen ned. Det varmede! Vi kørte således på halen 7 gange, fra 40 til 80 meter hver gang. Inde midt i bjerget kom vi til en stor sø, hvor vandet var så salt, at man ikke kunne drukne i det, men at alle — også ikke-svømmere — flød ovenpå. Førerne sagde, at det indeholdt 33 pct. salt. Vi fik en smagsprøve, og ih hvor var det salt. Denne sø blev vi færget over.

Spejderhjælpen

er gennemført i ugen fra den 12.—18 september. På dette tidspunkt, hvor redaktionen af Spejdernes Magasin slutter, foreligger resultatet endnu ikke. Det er dog fra flere steder oplyst, at SPEJDERHJÆLPEN har været vellykket, og adskillige flokke og tropper kan melde om bedre resultater, end man forud turde håbe på.

Der er således håb om et godt samlet resultat for korpset, selv om enkelte afdelinger på forhånd helt havde opgivet at være med i denne store opgave. I næste nr. af Spejdernes Magasin håber vi at kunne bringe det endelige resultat.

DYB DAVDE TIL ÆRE S. SIDA

ÆVANDRINGER

100 km
Falkonerspejderne
PF Otto Sparre Petersen

1. Dybvad trop

Thorkild Eriksen
Erik Berg Petersen
Fini Leisgaard Jensen

1. Hadsund trop

SM Svend Erik Olsen
SM Finn R. Christensen
SM Niels R. Christensen
SM Erik M. Justesen

Sct. Bendt trop

Hans Henrik Krogh
PF Tom Sørensen
PA Claus Oldvej

Virum trop

Peter Sidenius
3. Odense — Ugletroppen
PF Hans Aage Petersen
PF Søren Gunnar Sørensen

90 km

3. Odense — Ugletroppen
PF Torben Halle
PF Hans Aage Petersen

75 km

3. Odense — Ugletroppen
PF Torben Halle
PF Hans Aage Petersen

60 km

Bytropsen, Nykøbing F.
PF Finn Munksbø
PA Jørgen Christensen
Niels Jensen

Winnys Cxajkowsky

4. Frederiksberg trop
PF Ole Moberg
Niels Søvig

2. Randers trop

SM Aage andersen
Grønsetroppen
PF John Brønlund Jensen
PA Aage Skjoldou Hansen

Sct. Laurenti trop
PF John Poulsen
1. Stenløse trop
Johan Repstock

NÆVANDRER

1. Emdrup trop

PA Peter Rasmussen
PF Ole Olsen

2. Randers trop

SM Aage Andersen
SM Thorkild Brede

Falkonerspejderne

Leif Holte
Niels Erik Hansen
PA Bjørn Lebits
Knud d. Stores trop
PF Palle Ømark
PF Jens Zobbe Mortensen

Ørnetroppen

PF John Solbjerg
PF Dion Larsen
PF Jørgen Kofod
PA Bjarne Solbjerg

Grønsetroppen

PF Erik Nielsen
PF John Brønlund Jensen

5. Østerbro trop

PA Lars Eskesen
Bytropsen, Nykøbing F.
PF Hans Jørgen Oxenbøl
PF Per Lindtner Larsen

Frederiksberg trop

PF Jesper Østergaard
Mikol Skov trop
SM Mogens Jenfort
SM John Lundquist
PF Søren Peter Kjeldsen

2. Rønne trop

PF Jens Arnoldus
Mogens Rohmann
Steen Juel-Nielsen
Bjørn Skern

3. Odense — Ugletroppen

PF Hans Aage Petersen

1. KL. SPEJDERE

3. Odense — Ugletroppen

PA Erling Sørensen
PA Søren Rasmussen

Skensletroppen

Erik Sørensen
Laksetroppen
PF Karl Kr. Jensen
PF Niels Thastrup

Virum trop

Peter Sidenius
Mikkel Skov trop
SM Lasse Lundquist

1. Gjentofte trop

Ebbe Willumsen
Sct. Bendt trop
Hans Henrik Krogh
Bytropsen, Nykøbing F.
Frank Gustavsen

Falkonerspejderne

Ib Henrik Hansen
Peter Toft Nielsen

2. Randers trop

PA Ib Skov Hansen
1. Emdrup trop
PF Leif Nord

NÆVANDRER

3. Odense — Ugletroppen

PA Steen Rasmussen
2. Rønne trop
PF Orla Jensen

PA Paul Munk Jensen
PF Lars Ole Sørensen

Bytropsen, Nykøbing F.

SM Hans Møller
1. Lillerød trop
PF Poul Lund

Falkonerspejderne

PA Birger Christoffersen
PF Ole Vangsgaard Nielsen
PF Per Hansen

2. Randers trop

PA Ib Skov Hansen

Vi kan fortælle, at Peter Mehl, Müller, der er ulveunge i Karl af Riises flok solgte blomster for 84,50 kr. til Spejderhjælpen.

Alle skagenspejdere

fra de fire spejderkorps har sammen haft en villykket spejderdag. Den var arrangeret til fordel for den af Sct. Georgs Gildet indkøbte Lodskovvad skole, der skal indrettes til brug for spejderkorpsene.

Om formiddagen samledes alle deltagerne til en friluftsgudstjeneste, hvor pastor Graversen prædikede over dagens tekst til de mange spejdere. I det smukke vejr skabtes en højtidssætning, der blev en oplevelse og gav sine tilhørere et mandende ord med på vejen.

Derefter blev den store plads indrettet med de forskellige troplejre, der var klar til at tage imod om eftermiddagen. Der kom mange besøgende, som interesseret fulgte underholdningen, der af forskellig art var arrangeret af troppene.

ULVEKONKURRENCEN

Løsning: Vi er af eet blod du og jeg

REDAKTØREN minder om, at redaktionen slutter den 20. i måneden, til det nummer der udkommer godt en måned senere, at navne til adressiden venligst bedes skrevet med blokbogstaver, hvis skrivemaskine ikke benyttes. Redaktionens adresse er: Huginsvej 2, Bagsværd.

Felt-flasker

Alumin. feltflaske m. skrueprop og filtetræk

1/2 liter	12,85	14,85
3/4 liter		14,85

Kit-Kat feltflaske

Komplet	18,85
Feltflaske 1 liter	9,75
Krus, 1/2 l.	4,10
Khakihylster	5,00

Måske den mest velkomne »bløde« pakke juleaften.

MATCH — HELSETRØJER

bemærk de billige priser

Undertrøjer	dreng	—	voksne
u. ærmer	5,90		6,85
m. korte ærmer	7,50		8,90
Underbenkl.	6,90		7,50

Helsetrøjer er den eneste rigtige form for undertøj til spejderbrug både vinter og sommer.

Spejdernes Magasin

Red.: Kommunalærer J. B. Skotte Hansen
Huginsvej 2, Bagsværd . Telf. 98 48 27

Spejdersport

Red. Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V. Telf. VE 3666

Begges blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8-16. Lørdag 8-12

Med dette blad følger JULEKATALOGET brug det, når du skriver ønskeseddel

— og husk også at give
dine onkler og tanter depotets adresse!

„Astraglas“-billeder

er indstøbt i PVC-plastic og de er uforgængelige — tåler fugtighed og skal ikke indrammes.

JUNGLEBILLEDER

22 × 30 cm 4 forskelligepr. stk. 3,85

B-P billede i »Astraglas«

17 × 27 cm 3,85

Skistøvler

En kraftig støve af juchtenlæder

størr.....	35—36	37—39	40—44
	61,50	66,50	71,50

Vore kendte randsyede skistøvler af Oxford fabrikat kan endnu leveres, men da fabrikationen ophører kan vi ikke supplere størrelserne.

Drengestørrelser 71,50—77,00 — størr. 6 1/2—7 1/2: 82,00

SPEJDESKOEN godkendt af korpsset.

en fortrinlig skolesko . størr. 34—36: 57,00—61,00 — 40—42: 69,00—73,00
— 37—39: 63,00—67,00 — 8—9 1/2: 77,00—79,00

Knickers

er reglementeret fra 1. november — se priserne i sidste nr. af Magasinet.

SKIBENKLÆDER 64 — 66 — 68 — 70 — 72 — 74 — 76 — voks.
marine - Holmens klæde 43,00 44,00 45,00 46,00 47,00 48,00 49,00 53,50
alle med foer.

GULE SEJLSPORTSSÆT Plastic på bomuld

(ikke cellulid) med hætte og vindfang samt dobbelt knapning:

Jakker	42,00	—	45,00
Benklæder			31,00

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K . Telf. PA 4526

Odense:

Klostervej 19
Telf. (09) 11 24 18

Aarhus:

Frederiksgade 69
Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:

Kong Hansgade 1
Telf. (081) 2 83 70

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger